

Miroslav Holub: *Denní služba* (1958)

V mikroskopu

I tady jsou krajiny snící,
měsíční, opuštěné.

I tady jsou zástupy
pozem pracující.

A buňky, bojovníci,
pro všechno na světě
životy kladou.

I tady jsou hřbitovy
sláva a snůh.

A slyším hukot, bouření stavů nesmírných.

Patologie

Zde v pánu leží
jazyky chudáků,
plíce generálů,
oči udavačů,
kůže mučednic,

v absolutnu
sklíček mikroskopických

Listují v starozákonních lupíncích jater,
v bílých pomníčcích mozku čtu
hieroglyfy
rozkladu.

Hle, křesťané,
nebe, peklo, ráj
ve flaštičkách.
A není kvílení,
ba ani pobzdechnutí.
Jen prach sténá,
mlčí historie
vlásečnicemi procezená.

Rovnost nemá. Bratrství nemá.
A z trikolor trápení smrtelných
nitky moudření
den za dnem
vytahujeme.

Slabikář (1961)

Óda na radost

Milovat, když už není naděje:

jenom toto je láska.

Vypustit novou radiosondu,

když jich deset spadlo,

vzít dvě stě králíků,

když jich sto uhynulo:

jenom toto je věda.

Ptáte se na tajemství,

má jen jedno jméno:

znovu.

Nakonec

pes nese v zubech

svůj obraz na vodě,

lidi nýtují novou lunu,

milují tě.

Jako karyatidy

na vztyčených rukou

vzpíráme žulový čas

a poraženi

vždycky zvítězíme.